

донася до насъ свирнята. Сборъ има на село. Праздникъ е. Старъ параклисъ има край село. И дѣдо Йонда нѣкога е игралъ хоро тамъ на този день.

— Дѣдо Йонда, днесъ е Петровдень. — Вслушваме се въ гайдата. На хоро я извива.

— Ехъ, хоро нивгашъ не остарява, хоро нивгашъ не умира, — дума дѣдо Йонда и сълзи се търкулватъ отъ избѣлѣлитѣ му очи.

Йонда е мждъръ. Йонда умира и не е забравилъ това, което му бѣха сторили хората.

— Благодарятъ ти, синко, че дохаждашъ при мене. Съ тебе ми е добре тѣй да седя и си пуша лулата. Но и тютюна вече не ми се услажда. Свърши се тя, моята, нѣма да ме бжде. А и време си е. Знаешъ ли какво си мислѣхъ нощесъ? Не зная отъ къде ми дойде туй: мъртвитѣ не ставатъ, защото живитѣ ще имъ взематъ мѣстата. Мислѣхъ си все за това цѣла нощъ и, когато се зазори и чухъ, че пѣтли пропѣха надалеко, задрѣмалъ съмъ и въ съня ми нѣкой сякашъ ми шепнѣше: Мъртвитѣ не ставатъ, защото живитѣ ще имъ взематъ мѣстата.

Приповлече се едва навънъ и седна на камъка до менъ. Гледамъ го — много е зле. Подпухналъ, пожълтѣлъ и едва диша. Напълни си пакъ луличката, защрака огнивето, запали праханъ и засмука.

Слънцето хвърли жаръ надъ насъ.

Една бубулечка се изкачи по една тревница до мършавата ржка на Йонда и запълзѣ по нея. Йонда я гледаше и не я изпжди.

При него е спокойно и мждро.

Тръгнахъ си. Йонда ми благодарѣше.